

Mt 5,1.12

»Ko je videl množice, je šel na goro, in ko je sedel, so k njemu stopili njegovi učenci. Veselite se in radujte, zakaj vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali tudi preroke, ki so bili pred vami.«

Ko Jezus danes gleda ubogo človeško množico atomske dobe, ki bega pred jedrsko grozo, pred ekološkim uničenjem, pred nenasitno pohlepnostjo nekaterih samodržcev ali pa morda pred krvavo resnico preteklosti, ki jim ne da spati, ne zmaje z glavo, ampak se ponovno vzpenja na goro, da bi ga vsi slišali. Kot takrat, tudi danes preprosto sede na tla in množica ponižnih in razžaljenih se zgrinja ob njegovih nogah. On pa spregovori in uči:

- Blagor tistim, ki spoštljivo prisluhnejo sogovorniku in ga ne prezirajo, čeprav se z njim ne strinjajo.
- Blagor tistim, ki o drugih ne mislijo slabo ter jih imajo za boljše od sebe.
- Blagor tistim, ki se žrtvujejo, da bi resnica zmagala nad lažjo, miroljubnost nad sovraštvom.
- Blagor tistim, ki nebeškega Očeta prosijo za mir v družinah, mir med sosedi, mir v ustanovah, mir na cesti, mir med narodi, za vesoljni mir. Edino Oče more ozdraviti vaša srca, kjer tičijo najgloblje korenine nasprotij. Bojte se grozotnega miru smrti, zato prosite za mir življenjske polnosti.

Pesem: Jezus, ti si vinska trta

»Francišek je dobro vedel, da je božje kraljestvo prisotno v celotnem svetu. Trdno je veroval, da so verni povsod lahko deležni njegovih darov. Toda izkustvo ga je prepričalo, da je tisti kraj, kjer je bila cerkva Svete Marije angelske v Prociunkuli, še posebej deležen nebeških darov in obiskov angelskih duhov. Zato je pogosto govoril svojim bratom: »Varujte se, bratje, da ne boste nikdar zapustili tega kraja. Če bi vas vrgli ven na enem koncu, se vrnite tja po drugi strani, zakaj ta kraj je resnično svet in prebivališče Boga. Tu nas je takrat, ko na je bilo še malo, Najvišji pomnožil: tu je razsvetlil s svojo modrostjo srca svojih ubožcev; tu je v naših hotenjih vžgal ogenj svoje ljubezni. Kdor bo tu pobožno molil, bo prejel, kar bo prosil in kdor bi onečastil ta kraj, bo huje kaznovan. Zato, bratje, imejte v dolžni časti ta kraj, ki je prebivališče Boga ter z vsem vašim srcem in velim glasom prepevajete hvalnice Gospodu.« (1 Cel 106: FF 503)

Verjetno je v vsakem izmed nas hrepenenje, da bi imel tudi on svojo Porciunkulo – majhen košček »zemlje«. Da bi imel kraj in čas, kjer bi se srečeval s svojim Bogom, sam s seboj ter s svojimi sestrami in brati.

Frančišek je svetnik miru. Posebej nam je pri srcu po njem navdihnjena molitev za mir: »O, moj Bog, dopusti mi, da bom tvoj glasnik miru.« V svojih spisih pogosto opominja brate, naj bodo nosilci miru. V Oporoki govori: »Gospod mi je razodel pozdrav, ki naj ga izrekamo: 'Gospod naj ti da mir'«. Mir, po katerem hrepenijo človeštvo, narodi in ljudje vseh pokolenj. V slehernem srcu se skrivata vojna in mir. Z nemirom, ki ga nosimo v sebi, lahko okužimo svojo okolico, nosimo pa tudi mir v svojih srcih, ki se preliwa na druge okrog nas. Prosim Gospod z besedo in pesmijo, da bi postali glasniki njegovega miru.

Pesem: O, moj Bog, dopusti mi